

Sygnatura akt II AKa 155/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maciej Skórniak (spr.)

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Katarzyna Szypuła

**6. przy udziale Artura Jończyka prokuratora Prokuratury (...) we W.
po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2021 r.**

7. sprawy J. C. oskarżonego z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k.

8. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i prokuratora

9. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

10. z dnia 3 lutego 2021 r. sygn. akt III K 94/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia przypadających od niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz kosztami związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.A.Ka.155/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 3 lutego 2021 roku w sprawie sygn. akt III K 94/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. C.	Oskarżony nie był w przeszłości karany sądownie.	dane o karalności	271
2.1.1.2.	J. C.	Oskarżony w niniejszej sprawie był tymczasowo aresztowany w okresie 25.08.2020 - 18.11.2020. Oskarżony przestrzegał regulaminu, zachowywał się poprawnie, nie wykazywał tendencji do agresji i autoagresji.	Opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w N., Oddział Zewnętrzny w P. z dnia 8.12.2021r.	268-269
2.1.1.3.	J. C.	Oskarżony w okresie 16.03.2021 – 19.05.2021 był leczony w Oddziale Psychiatrycznym SPZOZ w G. z rozpoznaniem; epizod depresji umiarkowany. Leczony farmakologicznie. Uzyskano poprawę.	Karta informacyjna leczenia szpitalnego	273

		<p>W dniu 15.11.2021 r. wystawiono dla oskarżonego skierowanie do szpitala.</p> <p>Rozpoznanie – jak dotychczas. Powód skierowania: pogorszenie stanu psychicznego, powracające myśli „S”.</p> <p>Oskarżony przebywa na Oddziale Psychiatrycznym Szpitala w G. od 16.12.2021 roku.</p>		
skierowanie do szpitala psychiatrycznego	274			
zaświadczenie SPZOZ w G. z 20.12.2021	276			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	J. C.	Przedłożona przez obrońcę oskarżonego dokumentacja stwierdza diagnozę zaburzeń depresyjnych w umiarkowanym stopniu oraz potwierdza leczenie oskarżonego z tego powodu do marca	2.1.1.3	273, 274, 276

		<p>2021 roku. Dokumentacja ta nie daje jednak podstawy do kwestionowania zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania oraz jego zdolności do kierowanie swoim postępowaniem. Przed czynem oraz w toku postępowania przed Sądem I instancji oskarżony nie zgłaszał leczenia i zaburzeń o charakterze psychicznym. Wcześniej leczył się wyłącznie ortopedycznie i z tego powodu miał orzeczenie o niepełnosprawności.</p> <p>Obecnie diagnozowane u oskarżonego zaburzenia depresyjne mają najprawdopodobniej związek z jego aktualną sytuacją prawną i osobistą (relacja z wywiadu – k. 273).</p>		
<p>1.6. Ocena dowodów</p>				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	dane o karalności	dowód ma charakter dokumentu urzędowego	
2.1.1.2	opinia Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w N., Oddział Zewnętrzny w P. z dnia 8.12.2021 r.	Opinia nie budzi wątpliwości, co do jej rzetelności i faktu, że ujawnia ona wszystkie istotne cechy zachowania oskarżonego w okresie jego tymczasowego aresztowania.	
2.1.1.3	karta informacyjna leczenia szpitalnego	Dowód stanowi kopię dokumentu, który nie budzi wątpliwości, co do autentyczności oraz stwierdzonych w tym dokumencie okoliczności.	
Skierowanie do szpitala psychiatrycznego	Dowód stanowi kopię dokumentu sporządzonego przez lekarza i nie budzi wątpliwości, co do autentyczności.		
Zaświadczenie SPZOZ w G. z dnia 20.12.2021 r.	Zaświadczenie nie budzi wątpliwości, co do autentyczności.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione			

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Apelację od niniejszego wyrok Sądu Okręgowego w obrońca oskarżonego adw. R. D. zaskarżając wyrok na korzyść oskarżonego w części 1, 2 i 3, na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 § 2 i 3 kpk zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

a) iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 55 ust. 3 tej samej ustawy, a więc iż dopuścił się wewnątrzspółnotowego przewozu znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka T. C., iż ww. środki odurzające w istocie znalazł oskarżony w kapliczce w S., i jedynie środki te posiadał głównie na własne potrzeby, a więc, iż dopuścił się on jedynie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., tj. iż udzielił odpłatnie kilkunastu nieustalonym osobom środki odurzające, podczas

gdy z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż udzielił on jedynie kilka razy takich środków, co winno zostać zakwalifikowane jako „wypadek mniejszej wagi” z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

2. naruszenie przepisów postępowania jakie miało wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającego na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym, ograniczającym się jedynie do wyjaśnień oskarżonego ze wstępnego etapu postępowania przygotowawczego, w których przyznał się w całości do stawianych mu zarzutów, jednoczesnym zdyskredytowaniu jego późniejszych zmienionych wyjaśnień, w których przyznał się jedynie częściowo, mimo iż korespondowały one z zeznaniami świadka T. C., a

	<p>nadto na dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartej na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenie dowodów w sprawie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty i wnioski apelacji obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Ad 1.</p> <p>Skarżący formułuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie obu przypisanych oskarżonemu czynów, wskazuje, że ów błąd jest jedynie wynikiem nieprawidłowej, naruszającej zasady swobody sędziowskiej z art. 7 k.p.k., oceny samych dowodów. To zaś stało się przedmiotem odrębnego zarzutu (pkt. 2), który zostanie omówiony poniżej. W tym miejscu koniecznym jest jednak przywołać orzeczenie, które</p>			

przedstawia zasadniczą wykładnię podstawy odwoławczej, jaką jest błąd w ustaleniach faktycznych. „Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody, a także gdy prawidłowo je ocenił. Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone. Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia

w dowodach” (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 9 sierpnia 2018 roku, II AKa 184/18 LEX nr 2556688). Rozpatrując sformowany przez obrońcę zarzut oraz jego rozwinięcie w uzasadnieniu apelacji, należy przyjmować, że apelujący faktycznie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Nie zaś dokonanie ustaleń faktycznych bez dowodów, bądź wbrew ich treści (mylnie pojmując znaczenie akceptowanego dowodu). W konsekwencji ten zarzut apelacji należy traktować, jako zmierzający do wykazania, że ocena dowodów dokonana przez Sąd nie zasługuje na akceptację, a ustalenia faktyczne winny zostać dokonane w oparciu o wskazane przez skarżącego dowody, w szczególności wyjaśnienia składane przez oskarżonego w końcowej fazie postępowania. To zaś należy traktować jako zarzut naruszenia przepisów postępowania, w

szczegółności art.
7 k.p.k. Co
jest przedmiotem
odrębnego zarzutu z
pkt 2 apelacji.

Ad. 2.

Zarzut naruszenia
przepisów
postępowania (art.
7 k.p.k. i art.
410 k.p.k.) stanowi
próbę
zakwestionowania
dokonanej przez
Sąd I Instancji
wiarygodności
dowodów, które
stanowiły podstawę
do ustalenia
sprawstwa
oskarżonego.

Polskie prawo
procesowe odrzuca
legalną teorię
dowodów, prymat
jednych dowodów
nad innymi, oparty
na kryterium
ilościowym, ale
także na kryterium
czasowym -
momentu
przeprowadzenia
tego dowodu. Ocena
dowodów
pozostawiona
zostaje w całości
sądowi (zasada
swobodnej oceny
dowodów) i
weryfikowana na
płaszczyźnie
kompletności (art.
410 k.p.k.) oraz
logiki i
doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.).

Nie ma sporu co do tego, że to wyjaśnienia oskarżonego są zasadniczym dowodem w postępowaniu. Wyjaśnienia te pozostają jednak zasadniczo odmienne. Kiedy oskarżony wyjaśniał na rozprawie 14 grudnia 2020 roku (k. 213 -214), nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, opisał też okoliczności, w jakich wszedł w posiadanie narkotyków. Zasadnicza pozostaje sprzeczność takiej linii obrony oskarżonego z jego wyjaśnieniami wcześniejszymi, składanymi bezpośrednio po zatrzymaniu. Rozstrzygnięcie sprzeczność relacji stało się dla sądu zasadniczym zadaniem, z którego ten wywiązał się prawienie. Przesłanki, jakimi sąd się kierował w tym zakresie zostały wskazane w pkt. 2.1 uzasadnienia. Skarżący w zasadnie nie przedstawił przełomowych argumentów, które

miałyby
przekonywać o
nietrafności takiego
właśnie stanowiska
sądu.

Oceniając
przesłanki, jakimi
kierował się Sąd
Okręgowy oceniając
wyjaśnienia
oskarżonego, należy
wskazać na to, że
wyjaśnienia
składane na
rozprawie
niewątpliwie
pozbawione są
jakiegokolwiek presji,
jakie - według
twierdzeń
oskarżonego -
miałyby towarzyszyć
składaniu wyjaśnień
w dniu 25
sierpnia 2020 r.
(k. 74-75) podczas
przesłuchania przez
policjanta, w dniu
27 sierpnia 2020r.
(k. 81) podczas
przesłuchania przez
prokuratora oraz
w dniu 27
sierpnia 2020r.
(k. 85) podczas
przesłuchania przed
sądem na
posiedzeniu w
przedmiocie
tymczasowego
aresztowania. Jako
nieprzekonujące
należy przy tym
ocenić te
wyjaśnienia
oskarżonego (k. 214,
216), gdzie podawał,
że obciążające siebie
wyjaśnienia złożył

zastraszony przez policjantów z KP w N.. Wersja taka została zakwestionowana przez policjanta P. T. - k. 214-215. Ale też nie znalazła wsparcia w relacji syna oskarżonego - T. C. - 217. Ponadto nie sposób przyjmować, że oskarżony przesłuchiwany przez prokuratora, a następnie przez sąd, zwłaszcza pod presją tymczasowego aresztowania, nie rozumiał, że jest to moment, kiedy ma możliwość i powinien sprostować wyjaśnienia, jeśli faktycznie nie były zgodne z prawdą.

Zasadnicza pozostaje jednak ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w płaszczyźnie logicznej. W pierwszym rządzie należy wskazać, że przeprowadzenie przeszukania (pierwszego) w domu oskarżonego nastąpiło z uwagi na podejrzenie handlu narkotykami (zeznania P. T. - k. 148-149, 214-215 oraz T. C. - k. 101, 217). Logicznym wydaje się, że w

tych okolicznościach nacisk ze strony śledczych byłby nakierowany na ustalenie personalnie dostawców i nabywców sprzedawanych przez oskarżonego narkotyków. W tym zakresie oskarżony nie dostarcza jednak żadnych istotnych wiadomości. Nie wskazuje żadnej z osób. Wskazuje on natomiast, że dokonał zakupu w nieodległych Czechach. Jeśli nawet to ważna okoliczność, to nie na tym mogło zależeć śledczym.

Oskarżony wskazał Czechy, jako miejsce nabycia narkotyków, gdzie - mogło mu się wydawać - jest to legalne. Nie jest to oczywiście prawda. Najprawdopodobniej jednak nabycie tam narkotyków jest łatwiejsze niż w Polsce. Trudno przy tym przypuszczać, że oskarżony nie miał rozeznania, że właśnie nabycie w innym kraju Wspólnoty jest niedopuszczalne, a nawet stanowi odrębne przestępstwo. Z pewnością oskarżony miał takie

rozeznanie. Naraził się więc na istotnie surowszą odpowiedzialność.

Racjonalnie można to wyjaśniać jedynie tak, jak zrobił to Sąd Okręgowy, przyjmując, że ta właśnie relacja była szczerą, spontaniczną i nie była podyktowana zamiarem uniknięcia odpowiedzialności.

Jako przekonujące należy ocenić także i to stanowisko Sądu Okręgowego, gdzie ten krytycznie ocenia wyjaśnienia oskarżonego, o tym to, że narkotyki (przecież w znacznej ilości) znalazł on w leśnej kapliczce. Znowu, oskarżony przedstawia wersję, która jest faktycznie nieweryfikowalna w sposób obiektywny, a co istotne, nie daje podstaw do ustalenia innych osób, które mogły uczestniczyć w tym przestępstwie.

Podzielać należy więc pogląd sądu, że takie wyjaśnienia oskarżonego są nieprzekonujące nawet w stopniu większym, niż twierdzenie o zastraszaniu oskarżonego jako motywie składania

pierwszych
wyjaśnień.

W tych
okolicznościach
stanowisko Sądu
meriti, odnośnie
wiarygodności
dowodów oraz
ustalenia na ich
podstawie stanu
faktycznego należy
oceniać jako
poprawne,
mieszczące się
ramach
wyznaczonych
swobodą sędziowską
z art. 7 k.p.k.

Odmienne
twierdzenia
obrońcy,
podkreślającego
wersję zawartą w
wyjaśnieniach
oskarżonego
złożonych na
rozprawie, należy w
tych okolicznościach
traktować jako
polemikę z
poprawnymi
ustaleniami sądu.

Wniosek

Obrońca wniósł o:

zasadny

1. zmianę wyroku
w zaskarżonej części
poprzez:

częściowo zasadny

niezasadny

a) ustalenie,
iż w zakresie
czynu opisanego
w pkt I części
wstępnej wyroku,
oskarżony dopuścił
się przestępstwa z

<p>art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu za to kary 1 roku pozbawienia wolności;</p> <p>b) ustalenie, iż w zakresie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. „występku mniejszej wagi” i wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>c) wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nie uwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy, musiało skutkować niepodzieleniem wniosków tej apelacji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelację od niniejszego wyrok Sądu Okręgowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

wniośł

prokurator Prokuratury

niezasadny

(...) w P.

zaskarżając wyrok
na niekorzyść
oskarżonego w
części dotyczącej
orzeczenia o karze,
na podstawie art.
427 § 1 i 2 kpk oraz
art. 438 § 4 kpk
zarzucił:

rażącą
niewspółmierność
kary pozbawienia
wolności i kary
grzywny poprzez
orzeczenie wobec
niego za
przestępstwo z art.
55 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z
art. 55 ust. 3 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii kary
3 lat pozbawienia
wolności i 100
stawek dziennych
grzywny w
wysokości po 10
zł każda, za
przestępstwo z art.
59 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
w zw. z art. 12
§ 1 k.k. kary
1 roku pozbawienia
wolności oraz
orzeczenia kary
łącznej w wymiarze 3
lat i 1 miesięcy

pozbawienia
wolności, wskutek
czego orzeczona kara
nie jest adekwatna
do stopnia winy,
ani do stopnia

	<p>społecznej szkodliwości czynu, nie realizuje celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara powinna spełniać, nie spełnia zadań w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty i wnioski apelacji prokuratora nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Skarżący potrzebę wymierzenia oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności opiera wyłącznie na ustaleniach sądu odnośnie okoliczności przedmiotowych czynu oskarżonego, w tym zwłaszcza ilości środków odurzających i psychotropowych. Istotnie jest to ważna okoliczność przemawiająca za znacznym stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Jednakże</p>			

okoliczności zostały wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy, który je analizował oraz uwzględnił, jako istotne przy wymiarze kary (vide: pkt. 4 uzasadnienia wyroku). Tam jako przesłanki wymiaru kary wskazano jednoznacznie stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz fakt, że oskarżony świadomie godził w istotne dobro jakim jest życie i zdrowie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, a co być może nie zyskało należyście wyartykułowane w samej treści uzasadnienia wyroku, zasadnicze dla wymiaru kary oskarżonemu okoliczności zostały ustalone wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonego, jakie ten złożył w postępowaniu przygotowawczym. Trzeba podkreślać w tym miejscu, że ustalenie wewnątrzspółnotowego nabycia przez oskarżonego narkotyków zostało ustalone wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonego.

Podobnie ma się sytuacja ze sprawstwem czynu przypisanego w pkt. 2 części dyspozytywnej. Gdyby pominąć obciążające wyjaśnienia samego oskarżonego, możliwe byłoby przypisane mu wyłącznie odpowiedzialności za samo posiadanie środków odurzających i psychotropowych, jak twierdzi to obrońca oskarżonego w swojej apelacji. Fakt, że oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia w późniejszym toku postępowania, a na rozprawie złożył wyjaśnienia, w których zaprzeczył zasadniczym okolicznościom, nie zmienia faktu, że to pierwsze wyjaśnienia zostały ocenione przez sąd, jako wiarygodne i stały się podstawą ustaleń. Taka sytuacja musi mieć dla oskarżonego jednoznaczne konsekwencje, skoro oskarżony wiarygodnie dla sądu przyznał się do czynów i ujawnił nieznane ich okoliczności, to choćby później swoją wersję

zmienił, zasługuje na istotnie łagodnie potraktowanie.

Gdyby oskarżony nie składał wyjaśnienia, albo składał wyłącznie takie jak na rozprawie, jego odpowiedzialność byłaby istotnie łagodniejsza. I nie chodzi tu wyłącznie o przyznanie jako okoliczność łagodzącą. Warto wskazać, że przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności. W tych okolicznościach należy więc przyjmować, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, a za tym też kara łączna, w wymiarze minimalnego zagrożenia ustawowego, są karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości, ale także odpowiednimi do postawy oskarżonego w postępowaniu i jego wkładu w ujawnienie okoliczności przestępstwa.

Prokurator formułując zarzut rażącej

niewspółmierności kary łącznej wymierzonej oskarżonemu zdaje się także pomijać fakt, że kara 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności będzie skutkowałą długotrwałą izolacją oskarżonego. To kara obiektywnie surowa. Jeśli przy tym zważy się na to, że oskarżony nie był dotychczas karany, nie wykazano, aby współdziałał z innymi osobami w przestępstwie, zwłaszcza w grupie przestępczej, handlem narkotykami zajął się on chcąc polepszyć swoją trudną sytuację majątkową, z uwagi na ograniczone możliwości zarobkowania oraz liczną rodzinę (oskarżony ma czworo dzieci), a przy tym oskarżony jest osobą niepełnosprawną z uwagi na choroby narządów ruchu, a obecnie wykazuje też zaburzenia depresyjne i z tego powodu jest ponownie hospitalizowany, to wymierzona mu kara pozbawienia wolności musi być traktowana jako

faktycznie surowa,
także w porównaniu
do stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanych
oskarżonemu
czynów.

W końcu należy
odmówić akceptacji
także dla tej części
zarzutu apelacji
prokuratora, gdzie
ten domaga się
wymierzenia kary
grzywny
wielokrotnie wyżej
niż ta w
zaskarżonym
wyroku. Grzywna
podlega gradacji
z uwagi na
wielkość korzyści
majątkowej, jaką
sprawca osiągnął lub
zamierzał osiągnąć
z przestępstwa, oraz
z uwagi na
jego możliwości
majątkowe i
zarobkowe. Oba
te parametry nie
dają podstaw do
eskalowania
wymiaru tej kary.
Jak już wskazano
sytuacja
oskarżonego
majątkowa i
rodzinna jest trudna.
Wskazuje on w
swoich
wyjaśnieniach,
oprócz
obiektywnych
trudności w
zarobkowaniu, na
zadłużenie i
egzekucję

komorniczą.
Pomimo, że oskarżony mógł i spodziewał się istotnych korzyści ze sprzedaży narkotyków, faktycznie takich korzyści nie ustalono. Także w zakresie czynu z pkt. 2 oskarżony dopuścił się udzielenia narkotyków kilkanaście razy, ale nie ustalono, jaką osiągnął z tego korzyść. Twierdzi, że niewielką.

To wszystko in concreto nie daje podstaw do zaostrożenia kary wymierzonej oskarżonemu.

Wniosek

Prokurator w swojej apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia:

- w pkt. 1. wyroku poprzez orzeczenie kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda,
- w pkt. 2. wyroku przez orzeczenie kary 2 lat i 10 miesięcy

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>pozbawienia wolności,</p> <p>- w pkt. 3 wyroku orzeczenie kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie uwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, musiało skutkować niepodzieleniem wniosków tej apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE

**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Pkt I (co do
sprawstwa i winy)

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Wyrok utrzymano
w mocy wobec
niestwierdzenia w
toku kontroli
odwoławczej:

- istnienia
bezwzględnych
powodów
odwoławczych z art.
439 § 1 k.p.k.,

- tego, że utrzymanie
w mocy wyroku
skutkowałoby rażąco
niesprawiedliwością
orzeczenia (art. 440
k.p.k.),

- wadliwości
kwalifikacji prawnej
(art. 455 k.p.k.),

- a także
stwierdzenia z
powodów opisanych
w sekcji 3.
nietrafności

podniesionych w apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 2, 3, 4 k.p.k.).			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Oskarżony nie ma majątku, jest		

	<p>zadłużony, orzeczono wobec niego długoterminową karę pozbawienia wolności, dlatego uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem go od obowiązku ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).</p>	
7. PODPIS		
SSA Cezariusz Baćkowski SSA Maciej Skórniak SSA Janusz Godzwon		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. C. adw. R. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenia sprawstwa	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury (...) w P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana